

a Lélek koldusai

„A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.”

Pál levele a Rómaiakhoz 12, 12.

Koldusok vagyunk. Ez az igazság. Ez volt Luther Márton utolsó leírt mondata. Most én is ezt kiáltom: Koldusok vagyunk. A Lélek koldusai. Ez az igazság.

„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.”

Máté evangéliuma 5, 3.

Aki imádkozik, az Istentől kér. Szentlélekért esedezik. Állhatatosan, azaz megingathatatlanul, szüntelen és csendesen. Mint a koldus.

De mire van szüksége egy Lélek koldusnak?

Bátorságra

Kitartásra

Alázatra

Bátorság

Kurázszi, mersz, lélekjelenlét.

Bátornak kell lenned ahhoz, hogy minden nap, a nap 24 órájában, 1440 percében és 86400 másodpercében Istentől kérj. Mert a lélek koldusai azok, akik szüntelen kérik Istentől az ő Szentlelkét.

Kérték a tanítványok és eljött Pünkösd napja. A nagy ébredési mozgalmak is mindig Lélek-kérő imákkal indultak el. Mert mindaz, aki kér, (a koldus kér, kéreget) az kap.

„Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtót nyitnak. Melyik az az apa közületek, aki, ha a fia halat kér, hal helyett kígyót ad neki? Vagy ha tojást kér, talán skorpiót nyújt neki? Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja a Szentlelket mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle.”

Lukács evangéliuma 11, 9-13.

Egyszer egy király fontos tisztségre kereste a megfelelő embert, ezért próbára tette az udvara népét. Erős és bölcs emberek álltak körülötte.

– Van itt egy megoldásra váró feladat, és látni szeretném, ki az közületek, aki képes megbirkózni vele – mondta, majd a jelenlévőket egy óriási nagy ajtózárhoz vezette, amelyet még egyikük sem látott. A király így folytatta:

– Itt találjátok a legnagyobb és legnehezebben nyíló zárat, ami valaha létezett a birodalmamban.

Az udvari méltóságok egy része csak lemondóan rázta a fejét. Néhányan a bölcsőbbek közül közelebből is megnézték a lakatot, s az udvarban szinte mindenki egyetértett velük abban, hogy ez a probléma túl nehéz. Az egyik királyi tisztségviselő azonban mégis odament a lakathoz. Megnézegette, megtapintotta, a legkülönbözőbb módon próbálta megmozdítani, végül taszított egyet rajta, s a zár csodák csodájára kinyílt. Nem is volt bezárva, csak beszorult: semmi más nem kellett hozzá, mint bátorság.

A király így szólt ehhez az emberhez:

– Te kapod meg az udvarban a tisztséget, mert nemcsak arra hagyatkozol, amit látsz, vagy hallasz, hanem a saját erődöt is beveted és van bátorságod újat próbálni.

Erre a bátorságra van szüksége a Lélek koldusainak, az imádkozó embereknek.

Kitartás

Bizalom, odaadás, hűség.

Számos bibliai ige mutat arra rá, hogy az első keresztyének milyen kitartóan vettek részt az imádkozásban, a böjtölésben és a kenyér megtörésben. Maga Jézus is kijelenti, hogy „*aki mindvégig kitart, az üdvözüli*”.

Máté evangéliuma 24, 13.

A kitartás nem azt jelenti, hogy engem eltart, „kitart” valaki, hanem azt, hogy én hűséggel, engedelmességgel és odaadással vagyok valami, vagy valaki iránt, bármit mondanak is a körülöttem élők.

Noé kitartott a bárka mellett – és lett özönvíz.

Jézus mindvégig kitartott – és életét adta értünk.

Éjszaka volt. Az ember a kunyhójában aludt, mikor hirtelen fény töltötte be a szobát és megjelent Isten. Az Úr azt mondta neki, hogy el kell végeznie egy feladatot, és odavezette egy hatalmas sziklához, ami a kunyhóval szemközt volt. Az Úr elmagyarázta az embernek, hogy a hatalmas sziklát teljes erejéből kell tolnia.

Így hát az ember ezt tette nap, mint nap. Több éven keresztül reggeltől estig küszködött a kővel, nekifeszült a hátával, a vállával a nagy szikla hideg felszínének, és teljes erejéből nyomta. Minden este kimerülve és fájó tagokkal tért vissza a kunyhójába. Úgy érezte, hogy az egész napja hiábavaló volt.

Ahogy az ember elbizonytalanodott, a Sátán elhatározta, hogy színre lép és gondolatot ültet el az ember agyában, hogy „Hosszú ideje napról napra kínlódsz azzal a sziklával és az mégsem mozdult meg.” Sikertelt azt a benyomást keltenie benne, hogy a feladat lehetetlen és felsült vele. Ez a gondolat teljesen elbizonytalanította és elcsüggesztette őt.

- Miért töröd magad ezért? - kérdezte a Sátán. - Felesleges annyi időt rászánnod. Csak éppen, hogy told egy kicsit, az is elég lesz.

Ez volt az, amit az elcsüggedt ember is tervezett, de elhatározta, hogy előtte imádságban az Úr elé viszi ezeket a zaklatott gondolatokat.

- Uram - mondta - hosszú ideje fáradozom, és keményen szolgálak téged, minden erőmet latba vetve, ahogyan kérted. De még mostanra sem sikerült elérnem, hogy a kő akárcsak egy fél millimétert is mozduljon. Mit csinálok rosszul? Miért nem tudom teljesíteni a feladatot?

Az Úr könyörületesen válaszolt:

- Barátom, én arra kértelek, hogy szolgálj engem, amit te elfogadtál. Azt mondtam, az a feladatod, hogy nyomd azt a követ teljes erődből, amit meg is cselekedtél. Én egyszer sem mondtam neked, hogy azt el kell tolnod. Neked csak annyi volt a dolgod, hogy nyomd a sziklát. Most pedig hozzám jössz, mert úgy gondolod, hogy feleslegesen vesztegetted az idődet és az erődet. De ez igazán így van? Nézz csak magadra!

A karod erős és izmos, a hátad kigyúrt és barna, a kezeden bőrkeményedés van az állandó erőlködéstől, a lábad masszív és kemény lett. Az ellenállás megerősített és most sokkal többre vagy képes, mint eddig. Igaz, hogy nem mozdítottad meg a követ, de én csak azt kértem, hogy engedelmeskedj és nyomd azt teljes erődből, hogy gyakorold a hitedet és kitartóan bízz az én bölcsességemben. Ezt te meg is tetted.

Ilyen kitartásra van szüksége a Lélek koldusainak, az imádkozó embereknek.

Alázat

Önfeláldozás, tekintély, tisztelet.

Felsorolni is nehéz lenne azokat a zsoltárokat, bibliai szakaszokat, melyekben arról olvasunk, hogy az alázatos emberben kedve telik Istennek, öröme leli, sőt gyönyörködik benne.

Jézus is elmondja, mit tanuljunk meg tőle: „*tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű...*”

Máté 11, 29.

Ez az alázat nem megalázkodást, megalkuvást vagy szolgálalkúséget jelent, hanem valami egészen mást.

Néhány évvel ezelőtt az egyik paraolimpiai játékokon 9 atléta (akik mind mentálisan, vagy fizikailag sérültek) felálltak a 100 méteres futás startvonalához.

A pisztolylövés felhangzásakor elkezdődött a verseny, ahol (bár nem mindenki a lábain futva), de a cél felé törekedett a beérkezés és a győzelem reményében.

A nagy igyekezetben egyszer csak az egyik fiú elesett az aszfalton és jó néhányat bukfencezett, majd elkezdett sírni. A többi 8 versenyző hallotta a sírást, lelassított és hátranézett, majd mindenki megállt és visszafordult.

Mindegyikük.

Az egyik Down-kóros lány leült mellé, megpuszilta és megkérdezte, hogy jobban érzi-e magát. Aztán mind a 9-en összekapaszkodtak és együtt sétáltak a célvonalon át. A stadionban pedig a nézők felálltak és percekig tapsoltak. Azok, akik ott voltak, a mai napig emlegetik ezt a történetet.

Hogy miért?

Mert valahol legbelül tudjuk: a legfontosabb dolog nem az egymás felett aratott győzelem. Az életben sokkal fontosabb másokat győzelemhez segíteni, akkor is, ha ez azzal jár, hogy nekünk le kell lassítani.

Ezzel az alázattal kell élnie a Lélek koldusainak, az imádkozó embereknek.

Bátorság. Kitartás. Alázat.

Koldusok vagyunk. A lélek koldusai. Ez az igazság.

Nézd a Lélek koldusait,
Ahogy állnak az út mentén,
Gazdagságuk a türelem.
Vess egy pillantást felénk,
Ők se mások, mint te meg én,
Amit keresnek az a Szentlélek.

Hova futsz? Állj meg és nézd a Lélek koldusait,
Egyetlen percre nézz körül.
Ne szaladj, állj meg és nézd a Lélek koldusait,
Hidd el, hogy nem vagy egyedül.

Talán van még egy lehetőség,
Talán van még egy esély,
Egy kicsivel jobban figyelj rám, Uram,
És én egy kicsit jobban figyeljek rád.

Korál: „A szeretet koldusai” után szabadon

Tata, 2019. október 27.